

MED BLICKEN PÅ TÅRNA

När jag gick i sjätte klass skulle vi lära oss simma på badhuset i Skellefteå och vi flickor satt först i varmbastun som ordningen var. Plötsligt började det tisslas och tasslas och jag fick en otäck känsla att det gällde mig när alla reste sig upp och fnittrande sprang in i kallbastun. En av dem vände sig om i dörren och sa; ”Jag vill bara säga vad vi skrattar åt. Dina tår!” Och så pekande hon fnissande på mina fötter och försvann. Innan dess hade jag inte tyckt att det varit något speciellt med mina fötter men nu tittade jag på dem med nya kritiska ögon. Visst såg de rätt underliga ut. Jättelånga tår, en halvmeter kändes det som, och en stortå som var mindre än sin granne.

Efter denna händelse gömde jag tårna så gott jag kunde. De enda tillfällen jag var barfota var på badstranden och om någon började prata med mig så blev fötterna liksom krabbor som grävde ner sig i sanden.

Det var förfärligt att växa upp med så fula fötter och det kunde knappast finnas någon som hade så långa tår som jag. Att ha sandaler eller andra skor som var öppna i tån, var en omöjlighet.

Trots att jag blev vuxen och de där orden för längesedan slutat göra ont, så var fötterna något som jag ogärna visade. Det kan vara tungt att inse att man är annorlunda.

En sommar, en bit in på 2000-talet, ordnades en ”flickträff” på pappas sida i släkten. Det var främst kusiner och ingifta i blandade åldrar. Vi fick börja med att skriva ner tre saker om oss själva som vi inte trodde att de andra visste. Tre saker på tre lappar som las i en gemensam urna och lästes upp.

Det var den ena dråpligheten efter den andra och det gissades hit och dit. Så kom det en lapp på vilken det stod. ”Min stortå är kortare än tån bredvid” Någon gissade;

- Är det du Sara?
- Nej, svarade min yngste kusin. Mina tår ser ut så men det är inte jag som skrivit lappen.
- Då vet jag, sa min mamma glatt, det är Kerstin!
- Nej, det är det inte, svarade jag med en suck, även om jag nu råkar ha såna tår.
- Lennart hade också såna tår, inflikade min svägerska.
- Men då måste det vara du Monika?
- Nej det är inte min lapp, men nog har jag långa tår jag med och stortån är mindre.

Till slut gissade någon rätt på min kusin Anna. Hon berättade att hon inte ens lagt märke till sina långa tår, förrän hon skulle komma på nåt att skriva på lapparna.

Även om insikten kom lite sent så känns det gott att ha ett släktfenomen i skorna.

Det är märkligt hur det sätter sig, såna där hårda ord till barnahjärtan. De ger onödig smärta och utanförskap. Om man skäms över något och inte vill prata om det under uppväxtåren, så får man heller inte veta att det man tror sig vara ensam om, inte alls är speciellt märkligt eller udda. Det är bara en del av en välsignad mångfald!

